

ТИ СИ ТОВА

РУМЕН ЧОРБАДЖИЙСКИ

СЕРИЯ • ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ •

ТИ СИ ТОВА

РУМЕН ЧОРБАДЖИЙСКИ

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

ТИ СИ ТОВА

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

Румен Чорбаджийски
ТИ СИ ТОВА

© Румен Чорбаджийски

© Издателска къща „Кибеа“, 2014

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-649-0

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Т И С И Т О В А

К Н И Г А П Ъ Р В А

ТИ СИ ТОВА	25
------------	----

К Н И Г А В Т О Р А

РАЗБИРАНЕТО	221
-------------	-----

К Н И Г А Т Р Е Т А

СВѢЩЕРИТЕ	406
-----------	-----

ТИ СИ ТОВА

Седемте системи	
на източната философия	25
Какво е силата	36
Темата за духа и душата	45
Самадхи	55
Обучение в познанието на Атман	58
Мантра учението	63
Константата време	68
Времеви цикли	72
Центровете на прана	77
Ментално тяло	87
Как се записват човешките дела	94
Психична енергия	104
Чакрите	114
Кундалини – практика	123
Системата на прошката	131
Звездният човек	143
Какво е умът	156
Приказката	170
Частите и цялото	182
Отвъд познатото	204

Запознанството ми с Румен Чорбаджийски беше случайно... Така бих определила срещата си с автора на „Ти си Това“, ако не бях прочела тази книга и ако тази книга и нейният автор не бяха обект на внимание в едно от предаванията ми. Затова ще започна по друг начин:

Има срещи, които забравяме – срещи-разминавания. Други са приятни, отморяващи, почти приятелски. Трети са по работа, четвърти – семейни...

Има обаче и такива срещи, които сякаш са предопределени – куп неща в живота ти се случват в точно определено време, на точно определено място и по точно определен начин, за да можеш да срещнеш точно определен човек. Това са срещи, които променят теб и живота ти. Те са всъщност качественият скок след продължителни количествени натрупвания на обстоятелства...

Така че след дълго търсене на себе си, на смисъла или на причината за безсмислието на живота, след купища прочетени книги, филми, изписани и спестени страници, след милионите изказани и премълчани думи, срещата ми първо със заглавието „Ти си Това“ ми подежда като заставане пред затворена врата на непознато, но много желано пространство. Не знаех каква е „атмосферата отвъд“, т.е. в тази книга, какво е количеството „кислород“ и как ще пътувам из нея. Усетих обаче нещо странно – беше като тръпка от гочут планински поток... Отворих книгата и попаднах на предговора на автора. И се изненадах... Всъщност от колежката, която ми я даде, знаех, че е „умна

книга“, затова очаквах раздути, тежки фрази, словесни пози и мъдрувания. Нищо подобно – посрещна ме човешко откровение, каквото се прави само от приятел на приятел: *Преди време се случиха с мен много странни неща, които не можеш да си обясня. Но не това бе лошото, а фактът, че нямаше никой около мен, който да ми обясни какво точно съм преживял. Затова реших до истината да стигна сам.*

Второто откровение бяха думите, поставени за финал на тази книга (винаги отгръщам да видя как ни изпраща авторът, преди да се впусна в среща с него).

Тези думи сякаш модулираха дочутото блъбукане на планински поток, превърнаха го в *мантра*, в ритуална песен. Ясно осъзнах – в тази книга ще открия нещо отдавна търсено, нещо, което ще ме промени... Е, вярно – предимството за мен като читател бе разговорът ми с Румен Чорбаджийски в телевизионното студио – пред камерите, пред зрителите. Предимство, защото при тези обстоятелства тв-гостите са по-откровени, отколкото им се иска, а и предвид целта на интервюто, се стараят да кажат най-важното за книгата и за себе си, за да провокират интерес към своето произведение...

Та... искам да ви споделя – започнах да чета „Ти си Това“ подготвена – от случая и от собствената си интуиция. И въпреки това книгата ми подейства като взрив – от първата до последната глава. Експлозия, след която няма връщане назад – не можеш да събереш парченцата и да ги слепиш. След тази книга, ако искаш да продължиш, трябва да тръгнеш „на чисто“, от „кота нула“, да градиш всичко отново, с нови истини, заложили в книгата, но открити и осъзнати от самия теб...

Ще го почувствате. „Ти си Това“ взривява разбиранията до този момент и – по-важното – показва Посоката. По пътя обаче си сам! С теб са единствено въпросите, за чиито отговори *думите са мъртва материя* и само *прекият опит* ще е онова, *което ще ви отведе до Там – другото е...*

~ ~ ~

Ако търсите в една книга изящен изказ, подредени мисли, изчистен абзац, ако обичате да четете на един гъх, сиреч по линията на минималното съпротивление, **ТАЗИ КНИГА НЕ Е ЗА ВАС**. Но ако сте от хората, които са подозрителни към словото и към неговата подредба, ако надниквате жадно към закодираните послания в текста и обичате да разлиствате смисъла на авторските решения – **ТОВА Е ВАШАТА КНИГА!** И въпреки това, бъдете готови за внезапни изненади! Защото ви очаква неочаквано приключение. Приключение най-вече на духа. Но и на познанието, на емоциите, на желанията, на взаимоотношенията ви с околните и със самите вас. Ситуациите са различни, но винаги екстремни – от трескаво грусане по калдъръма от непознати думи до полета над всичко и всички – леко, ефирно издигане, което едновременно плаши и привлича. В ръцете си държите **КНИГА-ИЗПИТАНИЕ**. Изпитание на вашето търпение и най-вече на собственото ви его. И ако вече сте взели решението да приемете предизвикателството и да прочетете тази книга – започвайте бързо! Но четете бавно! Защото най-важното е пълнокръвно, с цялото си съзнание, с всяка фибра на тялото си, с всяка частица от спомените, настоящето и мечтите си, да изживеете тръпката, а често и болката при преодоляването на поредното препятствие, на което попадате – от първата до последната глава.

И разберайте последния израз в абсолютно буквалния му смисъл. Защото тръпката, болката са задължителни, за да сте сигурни, че сте прочели тази книга!

А ако все пак не ги усещате – върнете се, започнете отново, попивайте думите до дъното на съзнанието и задължително до дълбините на душата си.

Защо толкова ентусиазирано ви предупреждавам ли? Защото, убедена съм, ако тръгнете самоуверено напред към финалната страница, рискувате да попаднете в най-скрития капан на словото, в който сте попадали някога. При това капанът е достатъчно коварен, за да ви откаже да четете нататък или за да ви провокира да прочетете още няколко пъти книгата и все да я затваряте с усещането, че сте се движили по повърхността ѝ. Така че в крайна сметка, вместо да сте излезли на върха на спиралата (на познанието), всъщност да се усещате изхвърлени по тангентата на омагьосан кръг. И не бързайте да съзирате някакво раздуване на обстоятелствата в обръщението ми към вас, бъдещи читатели! Не бързайте, защото веднага ви признавам – и аз бях дълго в този капан. Четях по няколко пъти една и съща страница, връщах се назад. Обхваната от тих гняв се обаждах на автора с предложения – ту да напише речник към книгата, ту да пренапише първите глави под формата на приказка или поне да смени предговора и той да се превърне в своеобразен ключ към книгата.

Бях нервна, защото четенето не ми вървеше. Докато един ден започнах всичко от самото начало и повторих стъпките при първия ми досег с тази книга. Прочетох предговора, погледнах думите на финала. Точно така! В тези думи именно Румен Чорбаджийски е закодирал предупреждението си: *Пояснението е добро, но прекият опит е онова, което ще ви отведе до Там – другото е...*

Онова, което не бях забелязала при първата си среща с тези думи, беше пунктуационният знак – многоточието. Какво ли означаваше? Недовършена мисъл – едва ли! Недостиг на точни думи – не!... Напасах различни продължения на израза – все философски, измъкнати от познати максими.

Докато в един миг проблесна нещо много по-просто. То сякаш свали цялата завеса пред съзнанието ми. Проумях – ако основната яснота на казаното в „Ти си Това“ идва след прекия опит, то безспорно другото, което ще ни помогне по пътя към нас самите, е... прочитането на тази книга!!! Защото Румен Чорбаджийски ни е поднесъл всичко, до което е достигнал след многобройни търсения, перипетии, обрати, т.е. след преки наблюдения. Разказал ни го е ЗА ДА НИ ПОДГОТВИ!!! И затова ни го е разказал ТАКА! Това е ДРУГОТО! И всъщност не е капан, а е своеобразен учебен полигон.

Същият като онези, които са предназначени за обучение на начинаещи шофьори. Само че тази книга и по-точно начинът, по който е написана, обучава, тренира сетивата, съзнанието, емоциите, възприятията, ако щете интелекта, и изобщо цялата ни същност на слабосилни човеци.

И всъщност ни подготвя – за да можем да възприемем казаното във втората част на книгата. И още по-важното, за да сме подготвени за срещата ни със себе си. И ако тази среща като усещане ви прилича на надвесване над пропаст – не се лъжете – така е! Предстои ви не просто пътуване, а полет! Не просто четене, а взривяване! Не просто познание, а тежка изследователска работа на собствената ви същност!

И най-важното – ако сте се решили на всичко това, първата ви задача е да разрушите познатото досега!

А точно към това се пристъпва най-трудно. Затова ви е нужна тази книга – не като ръководство да го сторите,

а именно като тренировъчен полигон. Като подготовка за поемане по пътя към отговора на въпроса „Какво съм аз?“ и да достигнете до единствено вярното „Ти си Това“.

Сам преминал през всички изпитания по пътя към Истината, авторът е наясно, че за да се възприеме информацията в тази книга, е необходимо читателят да бъде подготвен – подобно на подготовката, която е нужна, преди за първи път да се пристъпи към активиране на *кундалини*. Предупреждението на автора към неподготвените за това е категорично:

...изпитах невероятен ужас, щях да превъртя. В този миг не знаеш кой си и какво си... Съзнанието ми сякаш беше в барабан на пералня, който някой друг беше пусал да се върти...

Подготовката започва още със заглавието – „Ти си Това“.

На пръв поглед то изглежда като резултат от комерсиално редакторско или авторско решение. Думите на гърба на книгата обаче, както и откровенията в авторския предговор, вече подсказват основната идея при избора на формулировката. Подчертава се адресатът на посланията – търсецът човек, у когото перманентно звучи въпросът: „Какво съм аз?“. Заглавието е магнетично и заради подчертаната си категоричност. Изборът на „ти“ форма го превръща в подгадена ръка за пътуване, за споделяне на истини, за човешко съчувствие към предишни безплодни перипетии на търсещите човеци.

Заглавието „Ти си Това“ е първият съответен отговор на иначе многозначния въпрос, чиято провокираща буквалност избледнява и активизира готовността за тълкуване на многопластов смисъл. Защото книгата не е просто резултат от повърхностно сумиране на основата на тематична определеност и не е израз на инерционно мислене, захранено от познатата литература, посветена на тези проблеми.

А последното, което пък можем да кажем за нея, е, че тя е за избраници. Определено обаче е предназначена за хора, които ще поемат риска да разшифроват посланията на автора. Разшифроване, което не е по силите на неизкушения от процеса на търсене читател. Всъщност книгата е за хората, които владеят не само анализа на словото, но и по-трудното, синтеза между посланията в словото и посланията на всички останали нива – структура, стилистика, авторски ходове и пр. Защото „Ти си Това“ е пътуване – странно, но и закономерно – от нахвърлените преки назовавания до разказите за иначе неназовимото, в които са закодирани най-важните послания на автора. Ако читателят не разбере това и приеме книгата на ниво буквален прочит с едностранни разсъждения, ще си остане изгубено същество, лутащо се сред многобройните непознати думи, определения и конфигурации, при това допълнително стресиран от разкази за странните пътувания на автора извън материалното тяло, за откритията, които е направил Там и други...

Както вече подчертах в началото, за да се прочете тази книга, най-важното е ДА СЕ РАЗРУШИ ВСИЧКО ПОЗНАТО ДОСЕГА. Подчертах го с различен курсив и защото това отношение към натрупаните знания за онова, което сме, е ключът за разбирането на затаения смисъл на последните 9 глави. В търсенето на най-същественото, скрито значение (*дхвани*) в тази част от книгата, стигаме пак до постулатите на санскритската поетика. Според нея стаеният смисъл се изявява най-вече чрез внушаване на читателя на определено настроение (*раса*). В санскритската поетика има 9 основни поетически настроения – еротика, смях, патетика, ужас,

героично настроение, страх, отвращение, възхищение и спокойствие. Към тях по-късно е добавена и роднинската нежност и привързаност. В санскритската философия това са все чувства, които отдалечават човека от целта да достигне себе си и да прозре Истината за себе си. Дори любовта към противоположния пол в източните философски системи се тълкува като висше зло, от което човек трябва да се освободи. И всичко това е, за да се постигне душевна хармония, за да се достигне до Познанието, до единение с Бога, общуването с Атман, т.е., за да се опознае онова Отвъд. Формата, която авторът избира, е лесна за осмисляне (читателят си е заслужил тази награда). Той, авторът, втъква санскритските *раси* сред своите изповеди – назовава емоцията и веднага след това я опровергава, като подчертава безсмислието ѝ. Прозира посланието: чувствата са излишни, не ти помагат, пречат ти, щом си тръгнал по пътя към себе си. Ето как е сторено това:

1. Героично настроение – разказът на Буда пред неговия ученик за четиримата стрелци и човека, който обещава, че ще хване стрелите и на четиримата. Отричането – думите на Буда – този човек не е герой, защото по-бърз от него е земният демон, от когото по-бърз е небесният демон, от него пък по-бързи са небесните царе и т.н.

2. Ужас – *За първи път, когато активирах кундалини, изпитах УЖАС...* Отричането: *...точно в този миг пред мен блесна светлина и аз станах свидетел на най-невероятните картини и цветове, които някога е виждало човешкото око...* Най-важното е, че кундалини съществува и е достъпна само за онези хора, които са свършено чисти в мислите, делата, речта и имат необусловен ум...

3. Страх — ...*След този пласт се озовавам на място, където има само незнйна вибрация около мен,... сам съм, няма никой около мен,... страшно е...* Отричането — точно на това място е срещата на автора с *Брахман*, където страхът не съществува: *Напрегни се, вкарай цялата си енергия на разбирането, отстрани всичко друго...*

4. Спокойствие — *Тръгнахме по каменната алея покрай местата за одих, цялото място излъчваше спокойствие, сигурност...* Отричането — гумите на Папата: *Помни, че имаш уникалния шанс да търсиш и да разбереш... Това тук не е нито краят, нито пък цялото.*

5. Смях — *Започнах да възприемам странни конвулсии от Учителя, които бяха подобни на човешки смях...* Отричането — гумите на Учителя — ...*Още ли не разбираш, още ли се чудиш...* и състоянието на автора след това: *Все едно някой ми беше ударил шамар през лицето... Тотално се обърках, всички концепции и теории бяха разбити на пух и прах. Стоях пред него празен, сълчан и с глупав вид...*

6. Еротика — срещата му с Жената, която го води в последната глава: *...нямаше дрехи по мен... Срещу мен беше жена, много красива, с дълга черна чуплива коса. Тя също нямаше дрехи по тялото си. Втрещих се в нея и я зяпнах пълен с почуда.* Отричането — Жената го изпреварва и му казва: *Здравей,... има нещо в теб,... а, ти имаш материално тяло?* След малко става ясно — няма значение от какъв пол е материалното ти тяло — този, който е достигнал Познанието, отвъд познатото, обединява двата пола. Отправка към индийската философия, а също и към Кабала,

според които, за да достигне *Нирвана*, човек трябва първо да възстанови своята първоначална двуполовост (хермафродитизъм).

7. Паметика – при срещата на автора с 45-50-годишния мустакам мъж, наречен „завършен интелект“, той го учи какви думи да каже пред „майката-пчела“: *Всичката любов от мен, на тебе дар дарявам!!!* – израз, който и от ритмична, и от структурна гледна точка напомня патетиката в легендите, приказките, песните, при това патетиката е подчертана и на пунктуационно ниво чрез тройния удивителен знак.

Отричането – няма патетика в тези думи, защото точно това са ключовите думи, с които авторът по-късно поднася всичката си любов, преди да се срещне с Господ-Бог.

Цялата ми същност взе да вибрира и от мен потече „сок“, или по-скоро бе натрупаната любов в мен от всички частици, които някога съм бил,... и пред погледа ми се откри огромно безкрайно пространство.

8. Възхищение – отново, при срещата с Брахман: *Стоях с възхищение пред „нещото“, което бе описано в учението на Ведите.* Отричането – *Възхищението премина в преклонение. Преклонение, което не е заимствано от идеи и догми, а преклонение от прекия контакт с това срещу мен.*

9. Отвращение – *Трябва ли да минат стотици, хиляди години, за да се отвори човек от собствените си постъпки и едва когато е унищожил всичко на тази прекрасна земя, едва тогава да тръгне да търси себе си.* Отричането е в смисъла на цялата книга – не отвращението ще спаси земята, а любовта.

Добавената на по-късен етап *раса* – привързаност към семейството, авторът опровергава чрез пример от биографията си: *Моите родители ме научиха да възприемам нещата такива, каквито са, без да се изопачават в каквото и да било. В нашия живот нямаше място за отдаване на фанатични и религиозни идеи, просто действахме.*

След като е отрекъл всяко настроение, авторът ни поднася и чистото състояние по пътя към Познанието – апатията, т.е. неподвластността на емоциите. Още в първата от споменатите 9 глави се подчертава това: *Проявлението на апатията е отражение на цвета на душата върху съзнанието, когато тя осъзнае свободата си и се откаже от люшкането на страстите. Това е закономерно следствие на пробуждането.*

Неслучайно, едно от най-често повтарящите се състояния на автора по пътя му към Познанието, е, че се усеща празен. Нещо повече, чрез това усещане той подчертава превъзходството си (в смисъл на напредък в познанието) над Папата от XVII век. В описаната ситуация пак на ниво стаено значение на разказа (*дхвани*) авторът изразява отношението си към Християнските догми и изобщо към религията (в последната глава това е заявено и в прав текст). При срещата му с Папата са използвани характерни атрибути и обекти от християнската символика – кръг, расо, триъгълник, катедрала, олтар, шапката е висока 40 см, действието се развива над манастир, срещаният е папа от XVII век. Освен на буквално ниво (*...това тук не е нито краят, нито пък е цялото...*), внушението, че свещенослужителите не са хората, които носят цялото познание, а в ритуалите и посланията им има и театър, авторът е предал и чрез добавения детайл към външния вид

на своя събеседник – странната триъгълна шапка, с висящите като пускюли надолу две парчета плат от двете ѝ страни – безспорна отправка към външния вид на шута. Разбира се, прекият спор или опровергаването на устоите на християнството в различните му проявления, както и на религията изобщо, е най-машабно в 16 глава, „Системата на прошката“. Впечатляваща тук е разработката на Румен Чорбаджийски, свързана с теорията на С. Н. Лазарев. Но като че ли най-силно въздействие върху читателя има посланието, отправено чрез „Приказката“. Просветените веднага ще се сетят – това е откъс от книгата на Робърт Монро „Далечни пътувания“, а и авторът подчертава това в края на главата. Разяснява и целта, с която използва точно тук точно този откъс. Закодираното послание обаче е в заглавието на тази глава – „Приказката“. Разбира се, допирни точки между класическия образец на приказка и откъса на Монро могат да бъдат намерени – в завръзката и трудно постигнатия успех в кулминацията, както и при развитието на случката, в щастливия завършек и изведената „поука“ на финала. Опровержението обаче на образа е подчертано – героят на приказката е Някой, мястото е Някъде и т.н. А това вече носи в себе си същото ОТРИЧАНЕ НА ПОЗНАТОТО ДОСЕГА, което е в основата на деветте глави от втората част на книгата. Познатиият откъс от книгата на Монро зазвучава по нов начин, чуждата брънка се слива с общото цяло и участва в едно ново пътуване – също толкова далечно, като това в оригинала, но и напълно различно, защото е с друга цел, в друга посока и с друго послание. Подсказано е: *Краят на приказката е добре известен и Някой вкара тънки промени в Градината си, всяка от тях е добре позната на днешните истории.* Накрая обаче става ясно – начинът, по който читателят на „Ти си Това“ е възприел тази иначе

всеизвестната история, е различен. Защото неговото познание, след пътуването дотук, е на ново ниво. И авторът не се притеснява да постави него, читателя, до себе си, подчертано чрез употребата на думата „нали“, характерна за разговор между равни:

Това е приказката за Земята и хората. Различен от всичко това е Човекът. Нали знаете – хора много, но Човеците са малко.

Но Румен Чорбаджийски не спира дотук. За да приближи читателя максимално близо до себе си, за да го направи приятел, съмишленик, последовател (стремеж, заявен още при избора на заглавие), той споделя и мига на своя катарзис: *Какъв глупак съм бил! Как можах да не се сетя. Трябваше някой друг да ми навре носа в истината, за да мога да осъзная този съвсем прост факт... Бях се оплел като пате в кълчища от разни системи и теории, а се оказа, че всичко е толкова просто.* За да ни предложи в края на книгата и своеобразната перифраза на популярна мисъл на Сократ: *Почти бях сигурен, че Там нямаше нищо. Но сега, след преживяното, НЕ ЗНАМ. Не знам какво беше това, нито откъде дойде гласът. Не знам и вече не искам да знам. Стига ми толкова.*

На финала е подчертана и истинската човешка тревога, която изпълва сърцето на автора – за нас, хората, за нашия свят, за всичко, което имаме тук и сега – за нас, неведущите, понесли бремето на своята карма. В този контекст думите зазвучават като тревожна камбана, която трябва да ни разбуди. *И така докога...* Няма въпросителен знак, защото не е въпрос. Има многооточие! И пред всеки един от нас се изправя предизвикателството как да продължим за себе си това изречение. Защото „Ти си Това“ ни показва Пътя – с всички препятствия и срещи по него. А дали да тръгне по този път,

читателят избира сам. И ще пътува сам – до него може да бъде единствено Бог и... познанието. Познанието, което започва с категоричното „Ти си Това“.

P.S. А Тяхно величество анализаторите на традиционната литература биха погледнали осъждащо критично и на книгата, и на споделеното от мен. За тях е този послепис. Защото искам да им разкажа за древната идея, свързана с писаното слово, с посланието. Според нея да си поет (писател) не означава непременно някой да чете написаното от теб, а означава да си пророк. Както и да бъдеш пророк, означава, че си поет (писател). А словесният първообраз на тази идея се изразява в това, че в класическия санскрит една и съща дума означава и поет, и пророк.

Аз възприех така тази книга. Предговорът написах „на един дъх“. Сега, когато го чета, дълбоко осъзнавам, че всяка формулировка неизбежно опростява или изкривява самото явление, каквото безспорно е написаното от Румен Чорбаджийски.

Галина Русинова

26.12.2004